

lange myrer hvor det gulner av multer så langt øiet når, så op-
 efter skråninger hvor fjellbjørka biter sig fast mellom steinrab-
 bene, og hvor li-rypa flakser iværet med sitt skrattende kvatt-
 kvatt-kvarr-a-a-a. Man kan treffe elver som glir dyp og stille av-
 sted mellom lave bredder, hvor ungbjørk, vidju og pors, og blom-
 ster og planter, vokser tett og frodig; og elver som hopper av-
 sted fra avsats til avsats i foss og stryk. Man kan også gå gjennom
 lange dalfører som Nøstådalen, hvor det bare er stein og snø og
 små grønnbrune flekker med litt krekling og vidjukjerr på.

Det bærer opover og nedover, og stadig skifter bildet. Sta-
 dig er der noe nytt å se. Til alle kanter stiger fjell etter fjell
 iværet. Stadig nye fjell dukker op, de nærmeste omgivelsers bak-
 teppe skifter etterhvert som apostlenes hester bærer en fremover
 i Trollheimens vidunderlige verden. Og selv om ryggsekken er
 tung og om foten kan bli sår, så glemmer man alt dette når fjel-
 lets friske vind, duftende av pors og kvaæ, kjøler den svette panne.

Det er som et kjærtegn av selve mor natur, et kjærtegn som
 stryker vekk alt som er vondt og sårt og gir helsebot både til le-
 geme og til sjel.

Derfor, og nettop derfor, bør Trollheimen, fjellets store, vid-
 underlige eventyrverden, bli det naturlige utferds- og feriested,
 i første rekke for Trøndelagens ungdom, men også ungdommen
 fra andre kanter av landet vil med rimelige utgifter, men med
 rikt utbytte, kunne legge sin sommerferie til Trollheimen, even-
 tyrverdenen mellom Sør-Trøndelag og Møre.

Harald Langhelle.

NØDHERBERGET I ENADALEN

AV PER VINJE

Alle husker ennu det opstyr som de fem Trondhjemsstudenter
 bragte med sin forsvinnen inne i Sylene i styggvæerspåsken for 2 år
 siden. Vi husker letingen, da så å si hele Storlien var mobilisert
 og hvordan man etterhvert fant den ene etter den annen av de
 forsvunne som ikke ved egen hjelp klarte å komme frem til hus.
 Tre av studentene kom tilslutt til Trondhjems sykehus i mere eller
 mindre forfrosset tilstand.

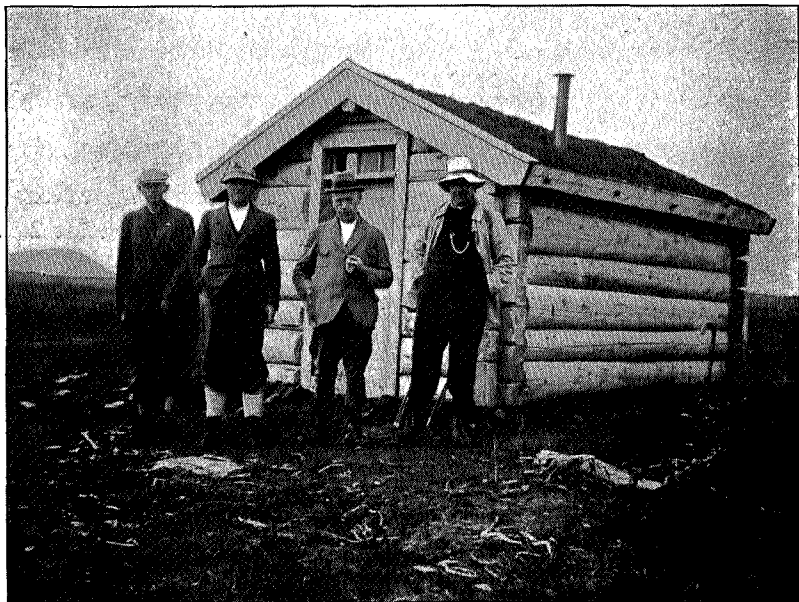
Takket være den omsorgsfulle pleie kom guttene helskinnet fra
 affæren; kun minnet om den strabatsiøse tur lever som et svart
 punkt i deres erindring.

Dette var forhistorien til det nødherberge som nu er reist inne
 i Enadalen, på de selvsamme trakter hvor studentene i snestormen
 kom på viåtta. Det var overlæge *Alexander Holst* ved Trondhjems
 sykehus som under sin behandling av de tilskadekomne skiløpere
 fikk ideen til å reise dette hus og forære det til våre svenske brødre
 som en synlig takk for det storslagne hjelpearbeide de ydet nor-
 ske skiløpere i 1928.

Den arbeidskomité som blev nedsatt for å realisere overlægens
 idé tenkte først å reise en enkel steinbu med en stormklokke, som
 stadig skulde sende sin klang utover fjellvidden og minne om at
 her var ly å finne for de som trengte å komme i hus i en kinkig
 situasjon. Steinbu blev det ikke, men en liten real trebu av grovt
 norsk tømmer tatt fra Kluksdalen i Meråker. Nødherberget —
 opført av Magnus Kluksdal — stod ferdig sommeren 1929. Men
 klokken er ennu ikke kommet på plass.

Før påske iår var vi tre Trondhjems-skiløpere på vår vanlige tur i Syltraktene, og vi fant at det skulde være hyggelig å avlegge en liten visitt i Nødherberget for å se hvordan det tok sig ut.

Vi hadde ligget på Sylhyddan om natten og skulde videre om Blåhammarstugan og ned til Storlien. Vi visste så noenlunde hvor

Nødherberget i Syltraktene (Enadalen), Sverige.

bua lå, 800 meter op fra Enaelven og like syd for vardingen mellom Storerikvollen og Blåhammarstugan. — Vel, vi drog utover langs Enas dalføre og holdt oss så noenlunde op i østlendet for elven. Bra vær var det, og vi hadde en hyggelig formiddag. Vi holdt da vi begynte å nærme oss «méet» Ramskleppen—Blåhammeren et stadig utkik forut og til sidene om vi ikke snart skulde få øie på målet vårt. Vi fant Nødherberget efter den opgitte beliggenhet, like i vardingen og under en forhøining hvor klokken vil bli reist og virke som en god varde i siktbart vær. Ellers er det jo klokkeklangen som skal markere beliggenheten. Vi holdt en hyggelig rast i sydveggen et par tre timer og slikket sol. Innrednin-

gen var praktisk og enkel. En stor bred brisk i nordveggen, et bord (til å slå op) og benker, og en hendig kokeovn, det er alt. Bua var overmåte solid opført og kommer sikkert til å ride av mange år deroppe i fjellødet. Vi savnet et vindu; når døren i styggvær og kulde må holdes lukket vil der bli unødvendig mørkt inne.

Vi gratulerer arbeidskomiteen for det utførte arbeide og håper at de manglende midler snarlig må komme inn så stormklokken også kan bli plassert efter planen.

Per Vinje.